

ud paa, at vi skulde vedtage den samme Bestemmelse 2 Gange; men deri tager den ærede Minister meget fejl. I Forslaget under Nr. 1 staar der, at Tiltalen skal være offentlig, at Sagen skal behandles som offentlig Politisag; men i det Forslag, jeg har stillet til § 12, og som den ærede Minister mente faldt sammen hermed, er der kun Tale om, at Bøderne skulle tilfalde de Fattiges Kasse. Dette er ikke en Gjentagelse, men kun et ganske naturligt Supplement til Forslaget under Nr. 1. Med Hensyn til Realiteten maa jeg paastaa, at Ordene „affondrede, bundne eller tørede“ med Flid ere tagne saa omfattende, at de ikke alene sigte til Dyrene i Stalden, men ogsaa til Dyrene i Marken. Naar en Mand har en lille D, hvor kun han og hans Kreaturer kunne komme, kan han sætte Dyrene der, og sætter han dem i en indbegnet Skov, ere de ogsaa tilstræffelig affondrede; men at lade den Slags Dyr gaae lige ved altfar Vet er stridende imod Menneskerettighederne og imod sunde, landøkonomiske Principer; thi er det, saaledes som den ærede Minister jagde, vanskeligst at holde en Væder borte fra at ødelægge en Nabos Faaris Kvalitet, finder dette meget mere Anvendelse paa Dyr. Disse ere ikke blot faarlige for Mennesker; men en Mand kan ikke være tjent med, at han, fordi en Nabo vil lade sine Køer kjælve til enhver Tid, ogsaa faar Norden i sin Besætning. En af vore anerkjendte kyndigste Landmænd, Kammeraad Andersen paa Gunderslevholm, har erklæret det for at være i høieste Grad forkasteligt at lade Dyrerne gaa løse; men jeg ser dog mest paa Sikkerheden med Hensyn til Menneskers Liv og Lemmer. Jeg antager, at det er den ærede Ministers Bessjæftigelse som Minister, der har medført, at han ikke, saaledes som vi Andre, har set omtalt i Bladene, hvor mange Ulykker der ere foranledigede ved Uforsigtighed med Dyrerne. Der foreligger en Sag her i Thinget, som vistnok vil bessjæftige det endnu i en Del Dage, og som paa en Maade er foranlediget ved Uforsigtighed med en Tyr; det er den saakaldte Skromter eller Simulantsag. Derfor denne Bestemmelse havde gjældt for nogle Aar siden, var denne Sag maaffø aldrig kommen frem. Altsaa ikke alene med Hensyn til Sikkerhed

for Mennesker, men ogsaa af landøkonomiske Grunde ønske vi denne Bestemmelse vedtagen. Naar den ærede Minister forsvarede flere Punkter i Loven med, at man maatte værges Folk imod Andres Ufred, saa siger jeg, at der netop her er kvalificeret Grund til at værges; thi her er det ikke Tale om en ubetydelig Skade, der kan foranlediges paa Dige, Hegn og Egnende, men om Gjenstande, der ikke kunne værdes i Penge. — Da den ærede Minister har erklæret, at mit Forslag under Nr. 2 til § 3 er en Forbedring, skal jeg med Fornøielse give Afkald paa Forslaget om Forandring af Lovens Titel; thi jeg ser da, at det er Meningen, at der skal være Fred ikke alene paa, men ogsaa udenfor Marker og Beie. Jeg skal bemærke, at det ikke er aldeles uden Betydning, om der ogsaa er Fred andetsteds. Den ærede Minister mente, at Loven ingen Betydning kan have for Kjøbenhavn, men jeg paastaa, at den kan have megen praktisk Betydning med Hensyn til Kjøbstæderne og Kjøbenhavn; thi kan man noget Sted være udsat for Chikane, er det vel, naar Ens Kreaturer staa saa nær ved en Andens Grændse, at 20—30 Kreaturer ved den mindste Uforsigtighed kunne komme derind og blive optagne; men det kan blive meget bekosteligt. Jeg skal altsaa ikke have Noget at indvende imod, at denne Lov kommer til at gjælde for Kjøbstadgrunde, Gaardspladser osv. overalt i Landet, og jeg veed nu, hvad Meningen er. Derfor tager jeg med Fornøielse mit Forslag under Nr. 30 til Titlen tilbage.

Da Ingen optog det saaledes frasalbne Forslag, var det bortfaldet.

Steenstrup: Med Hensyn til Forslagene under Nr. 26 og 27 skal jeg sige, at der aldeles ingen Forskjel er imellem dem, undtagen den, at der, naar man vedtager Forslaget under Nr. 26, kommer til at staa, hvad der ikke ser smukt ud: „§§ 74“, men det er selvfølgelig, at Nr. 27 falder bort, naar Nr. 26 er vedtaget.

Naben: Det er heller ikke min Hensigt at gjennemgaa den lange Række af Un-